

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **B. K.**, bytem, zast. obecným zmocněncem JUDr. Danem Zwiebem, bytem Federova 1602/4, 198 00 Praha 9, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, Oddělení ostatních správních činností, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012, č.j., sp. zn., a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012, č. j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012, č.j., sp. zn. (dále jen „rozhodnutí č. 1“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, Odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5.4.2012, č. j., a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno, a rozhodnutí žalovaného ze dne 19.5.2012, č. j. sp. zn. (dále jen „rozhodnutí č. 2“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání proti opravnému rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, Odboru dopravy ze dne 26. 4. 2012, č. j., a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 5.4.2012, č.j., byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. i) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 17 odst. 5 písm. c) a ust. § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 17. 8. 2011 v 10:39 hod. na

silnici č. 523 u obce jako řidička osobního motorového vozidla reg. značky začala předjíždět cyklistu Z. M. v době, kdy v protisměru jelo nezjištěné vozidlo. Z tohoto důvodu byla nucena předjíždět cyklistu s minimálním bočním odstupem, čímž ho ohrozila, došlo k nárazu levým zpětným zrcátkem do levé ruky cyklisty a tím způsobila dopravní nehodu. Na místě nehody se nezastavila a pokračovala v jízdě. Na základě těchto skutečností byla žalobkyni podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) a § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky MV ČR č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

Opravným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 26.4.2012, č.j. byla podle ust. § 70 správního řádu provedena oprava písemného vyhotovení rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, Odboru dopravy ze dne 5. 4. 2012, č. j. tak, že část výroku 1. rozhodnutí „...., došlo k nárazu levým zpětným zrcátkem do levé ruky cyklisty“ po opravě zní „.... , došlo k nárazu pravým zpětným zrcátkem do levé ruky cyklisty“ a dále byla provedena oprava písemného vyhotovení odůvodnění a to tak, že část 1. odůvodnění: „...., došlo k nárazu levým zpětným zrcátkem do levé ruky cyklisty“ po opravě zní „.... , došlo k nárazu pravým zpětným zrcátkem do levé ruky cyklisty“.

Žalobkyně v žalobě namítá, že rozhodnutí č. 1 je vadné podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), resp. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), když toto rozhodnutí, resp. řízení, které mu předcházelo, trpí četnými vadami, které uvedený závěr zdůvodňují. Žalobkyně vytýká žalovanému způsob, jakým správní orgán prvního stupně prováděl důkazy, na základě kterých došel k rozhodnutí, že žalobkyně spáchala uvedené přestupky. Rozhodnutím č. 1 měl žalovaný uvedené rozhodnutí zrušit a vrátit věc k novému projednání, v žádném případě neměl zamítnout odvolání žalobkyně a rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrdit. Žalovaný nepostupoval podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, což dle názoru žalobkyně vedlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Žalobkyně namítá, že byly porušeny ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, § 3, § 51 odst. 2, § 16 odst. 3 správního řádu a čl. 6 odst. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 4. 2012 spočívalo na důkazech specifikovaných v rozhodnutí (svědecká výpověď poškozeného Z. M., svědecká výpověď svědka M. N., písemný materiál předložený orgány Policie ČR DI Jihlava, protokol o nehodě v silničním provozu, plánec nehody, fotodokumentace nehody, lékařská zpráva o zranění Z. M.), avšak z protokolu o ústním jednání je zřejmé, že při ústním jednání byly provedeny pouze svědecké výpovědi Z. M., M. N. e a vyjádření žalobkyně. Žalobkyně tento postup považuje za nepřipustný, správní orgán podle jejího názoru měl provést veškeré jemu dostupné důkazy při ústním jednání, což však neučinil. Správní orgán prvního stupně namísto provedení důkazů pouze v rozhodnutí uvedl, že toto spočívá na svědecké výpovědi Z. M., svědecké výpovědi M. N. e, písemném materiálu předloženém orgány Policie ČR DI Jihlava, protokolu o nehodě v silničním provozu, plánek nehody, fotodokumentaci nehody a lékařské zprávě o zranění Z. M.. Žalobkyně tvrdí, že ve správním řízení byly fakticky provedeny pouze dva, resp. tři důkazy, přičemž ostatní důkazy provedeny nebyly, když tyto důkazy byly v rozhodnutí pouze vypočteny, aniž by byly v přítomnosti žalobkyně jakkoliv prováděny. Žalobkyně namítá, že správní orgán svoje rozhodnutí mimo jiné podložil spisem Policie ČR DI Jihlava, resp.

protokolem o nehodě, tedy fakticky úředním záznamem. Dle názoru žalobkyně platí, že obsah úředního záznamu je jen předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ve zvážení dalšího postupu. Dle názoru žalobkyně nemůže dokazování spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout svědka (obdobně judikát NSS ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007-106). V uvedeném případě tak měl správní orgán provést nejen úřední záznam, ale v souvislosti s tím provést výslech zasahujících policistů, kteří tento záznam učinili. Správní orgány však v průběhu řízení ani jednou takový důkaz neprovedly a zůstaly tak nečinné, čímž pochybily. Žalobkyně ve shodě s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 konstatuje, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci, nelze jej však považovat za důkazní prostředek. Správní orgán postupoval podle žalobkyně v rozporu s ust. § 3 správního řádu, když se spokojil s minimem podkladů a upustil od dalšího dokazování. Podle názoru žalobkyně je správní orgán povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a kolik je potřeba k tomu, aby byly okolnosti spáchání přestupku postaveny najisto, zcela v souladu s principem materiální pravdy. Správní orgán svým postupem podle názoru žalobkyně porušil ust. § 51 odst. 2 správního řádu, když vypočtené důkazy nebyly provedeny při ústním jednání, resp. žalobkyně nebyla vyrozuměna o tom, že by se důkazy měly provádět mimo ústní jednání. Skutečnost, že žalobkyně byla na závěr ústního jednání v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámena s podklady a byla vyzvána, aby se k nim vyjádřila, je pak nerozhodné. Neprovedením důkazů došlo k porušení ust. § 16 odst. 3 správního řádu a čl. 6 odst. 3 Úmluvy, neboť jim bylo známo, že žalobkyně je od narození zcela neslyšící. Pochopení psaného textu, zvláště textu odborného, je pro osoby neslyšící bez toho, aby jim byl tento text přetlumočen tlumočnickem do znakového jazyka, nepřekonatelný problém. Správní orgán správně ustanovil tlumočníka, ale díky vadnému postupu při dokazování tlumočnick mohl toliko tlumočit svědecké výpovědi. Podle žalobkyně je diskutabilní, jestli bylo povinností ustanoveného tlumočnicka přetlumočit žalobkyni podklady, k jejímuž prostudování byla žalobkyně v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyzvána. I kdyby žalobkyně měla možnost se tímto způsobem seznámit s podklady k rozhodnutí, nelze tuto možnost nahradit povinností správních orgánů provést řádné dokazování.

Žalobkyně dále namítá, že rozhodnutí č. 1 je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, což zakládá důvod pro zrušení rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Správní orgán jak ve výrokové části, tak v jeho odůvodnění uvedl, že žalobkyně způsobila dopravní nehodu, když narazila levým zpětným zrcátkem do levé ruky cyklisty. Z odůvodnění rozhodnutí se však dále podává, že z výpovědi svědků, resp. ostatních důkazů je patrné, že k nehodě došlo tak, že došlo ke střetu pravého zpětného zrcátka s levým předloktím cyklisty. Rozhodnutí je třeba dle názoru žalobkyně zrušit podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť uvedené rozhodnutí je nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně se neztotožňuje s argumentací žalovaného, že se jedná o pochybení správního orgánu prvního stupně, ovšem že se nejedná o vadu, která by byla natolik intenzivní, aby ji nebylo možné opravit vydáním opravného rozhodnutí. Podle názoru žalobkyně správní orgán správně popsal skutek, učinil tak však zcela v rozporu s jím provedenými i vypočtenými důkazy. Žalobkyně je přesvědčena, že ve skutkové větě rozhodnutí o přestupku nelze uvádět jiné skutečnosti, než které mají oporu v provedeném dokazování k objasňované skutkové podstatě přestupku (srov. rozhodnutí NSS sp. zn. 1 As 92/2009). Obecný požadavek na rozhodnutí, tedy i jeho výrok, je jasnost, přesnost, určitost a srozumitelnost (ÚS 583/2003). Žalobkyně dále poukazuje na rozsudek NSS sp. zn. 2 As 34/2006, 6 As 23/2005 a 6 As 19/2005. Žalobkyně uvádí, že obecně platí, že pokud by byla v rozhodnutí uvedena nějaká zřejmá nesprávnost, je možné ji opravit podle ust. § 70 správního řádu, nesmí se však jednat o nedostatky zásadnějšího rázu, jak tomu bylo

v uvedeném případě. Argumentace žalovaného uvedená v odůvodnění rozhodnutí č. 1 stran přípustnosti opravného usnesení, tedy podle názoru žalobkyně neobstojí. Správní orgán vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí, toto rozhodnutí opravil – fakticky změnil opravným usnesením, a žalovaný toto rozhodnutí potvrdil, ačkoliv ho jako nepřezkoumatelné měl zrušit. Žalobkyně má rovněž za to, že vydáním rozhodnutí č. 1 došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť žalovaný rozhodnutím č. 1 potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 4. 2012, nepotvrdil ho však ve znění opravného usnesení. Žalovaný tak potvrdil rozhodnutí, ve kterém je uvedeno, že žalobkyně způsobila dopravní nehodu tak, že narazila levým zpětným zrcátkem do levého předloktí cyklisty. To, že toto rozhodnutí bylo opraveno, žalovaný vůbec nevzal v potaz.

Žalobkyně dále namítá, že je přesvědčena rovněž o vadnosti rozhodnutí č. 2, které by podle jejího názoru mělo být zrušeno podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žalobkyně v postupu správního orgánu prvního stupně a žalovaného, který vyústil ve vydání rozhodnutí č. 2 spatřuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť dle názoru žalobkyně správní orgán opravné usnesení neměl vůbec vydávat, neměl postupovat podle ust. § 70 správního řádu, nýbrž měl věc v souladu s ust. § 86 odst. 2, resp. 88 odst. 1 správního řádu předložit k rozhodnutí odvolacímu orgánu, tedy žalovanému. Podle žalobkyně je pravděpodobné, že poté, co se žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 4. 2012 odvolala, si správní orgán uvědomil své pochybení, které se pokusil napravit aplikací ust. § 70 správního řádu s tím, že rozhodnutí obsahovalo chybu v psaní. Žalobkyně je však přesvědčena, že postup správního orgánu podle ust. § 70 správního řádu byl nesprávný, neboť v uvedeném případě se nejednalo o písařskou chybu, nýbrž faktickou chybu, způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Dle názoru žalobkyně ust. § 70 správního řádu reaguje na případy, kdy rozhodnutí obsahuje určité drobné nedostatky, zřejmé nesprávnosti, jako jsou např. překlepy apod. Uvedené ustanovení rozhodně nelze aplikovat na případy, kdy samotný výrok rozhodnutí obsahuje závažné faktické chyby, kdy oprava těchto chyb zásadně mění obsah rozhodnutí. Žalobkyně tento svůj názor opírá o nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 237/2002. Podle žalobkyně je nepřípustné, aby správní orgán výrok rozhodnutí, který musí být jasný, bezesporný, opřený o provedené důkazy a který musí korespondovat s odůvodněním, vydaným opravným rozhodnutím fakticky měnil.

Na základě shora uvedeného žalobkyně navrhuje, aby soud vydal rozhodnutí, kterým zruší obě napadená rozhodnutí a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení a kterým žalovanému uloží zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkazuje na odůvodnění napadených rozhodnutí.

K žalobní námitce zpochybňující provedené dokazování žalovaný uvádí, že se ztotožňuje s tím, že oznámení přestupku, popř. úřední záznam slouží jako předběžná informace pro správní orgán, k tomu však konstatuje, že tomu tak bylo i v tomto případě, když na základě oznámení přestupku zahájil správní orgán řízení a teprve na základě provedeného dokazování bylo ve věci vydáno rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že neznamená, že všemi v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedenými podklady byl proveden důkaz. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobkyně směšuje podklady pro vydání rozhodnutí a důkazní prostředky, obojího však správní orgán může ke zjištění stavu věci využít. Žalovaný uvádí, že není sporné, že úřední záznam nemůže být v řízení použit jako důkaz, ovšem z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani nevyplývá, že by z takových důkazů vycházel. Skutečnost, že se žalobkyně dopustila přestupku ve spojitosti

s provedeným dokazováním (výpovědi svědků a výpověď žalobkyně) vyplývá i z dalších podkladů rozhodnutí (z fotodokumentace pořízené na místě dopravní nehody, případě z plánu místa dopravní nehody). I kdyby se v případě fotodokumentace a plánu jednalo o důkazy, v těchto případech sice správní orgán prvního stupně do protokolu o ústním jednání výslovně neuvedl, že provedl dokazování také těmito důkazními prostředky, nicméně fotodokumentace a plán místa dopravní nehody jsou součástí spisu, se kterým se žalobkyně při ústním jednání prokazatelně seznámila, a ke kterým neměla žádných připomínek (v případě fotodokumentace a plánu místa dopravní nehody ani neobstojí tvrzení žalobkyně o tom, že psaný text je pro ni nesrozumitelný, neboť v těchto případech bylo možno vycházet pouze z obrazových podkladů, žalovanému pak ani není zřejmé, co by v případě fotodokumentace či plánu měl tlumočnický tlumočit). K výsledku policistů pak žalovaný uvádí, že jejich výsledek byl zcela nadbytečný, neboť skutečnosti kladené žalobkyni za vinu vyplývají ze svědeckých výpovědí, výpovědí žalobkyně, popř. i z pořízené fotodokumentace a plánu místa nehody. Policisté navíc nebyli dopravní nehodě přítomni a žalovanému tak není jasné, co by jejich výsledek měl pro zjištění stavu věci přinést.

V případě vydání opravného rozhodnutí byly opraveny zjevné omyly, přičemž jak z odůvodnění, tak ze spisu je zřejmé, že správné znění má oporu v provedeném dokazování. Nedošlo ani k zásadní změně rozhodnutí, když nedošlo ke změně právní kvalifikace jednání žalobkyně (došlo pouze k opravě popisu skutku). Podle názoru žalovaného tak byly splněny podmínky pro vydání opravného rozhodnutí. Vydáním opravného rozhodnutí nedošlo k opravě věcných ani právních vad ani k jiné změně obsahu, nedošlo ani ke změně práv a povinností žalobkyně. Žalovaný do výroku napadeného rozhodnutí neuvedl, že potvrzuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve znění opravného rozhodnutí, neboť opravné rozhodnutí bylo napadeno odvoláním a o opravném rozhodnutí bylo rozhodováno až po vydání rozhodnutí č. j. To ovšem na posouzení věci nemá žádný vliv, neboť, jak vyplývá z teorie či z judikatury, opravné rozhodnutí nemá smysl samo o sobě, ale pouze ve spojení s rozhodnutím, jež opravuje.

Žalovaný je přesvědčen, že všechna tvrzení uvedená v žalobě jsou nedůvodná, žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech, a proto navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V první řadě se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 4. 2012 z důvodu nesrozumitelnosti. Je-li totiž napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem.

Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003–130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat rovněž takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

Žalobkyně v daném případě namítá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné z důvodu, že skutek byl popsán zcela v rozporu s provedenými a vypočtenými důkazy. Soud ze spisového materiálu zjistil, že jak ve výroku, tak v první části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5.4.2012 je skutečně uvedeno, že žalobkyně způsobila dopravní nehodu, když narazila levým zpětným zrcátkem do levé ruky cyklisty, tato chyba byla však správním orgánem prvního stupně opravena opravným rozhodnutím ze dne 26.4.2012. Soudu zbývá posoudit otázku, zda bylo možné provést tuto opravu postupem podle ust. § 70 správního řádu.

Podle ust. § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

Ze znění uvedeného ustanovení vyplývá, že tento postup nelze aplikovat na jakékoli opravy rozhodnutí. Institut opravného rozhodnutí umožňuje jen odstraňování zjevných písařských chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, opravy početních chyb a jiných obdobných zřejmých nesprávností. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, www.nssoud.cz „institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Není tedy možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (obdobně viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II ÚS 237/02, N 38/29 SbNU 327)“.

Soud v této souvislosti uvádí, že institut opravy zřejmých chyb a nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí je společný všem procesním řádům, tedy vedle správního řádu i zákonu o správě daní a poplatků, občanskému soudnímu řádu a soudnímu řádu správnímu, přičemž jednotlivé zákonné úpravy se v podstatných bodech neliší. Lze tedy odkázat rovněž na judikaturu k ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. a ust. § 164 o. s. ř. dle níž „*může být za zjevnou nesprávnost považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2008, čj. 4 Ads 125/2008 - 174, www.nssoud.cz k výkladu § 54 odst. 4 s. ř. s., a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 1968, sp. zn. 2 Cz 57/68, publ. pod č. 37/1969 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, k výkladu § 164 o. s. ř.). Opravným usnesením přitom nelze doplňovat, nahrazovat či jinak měnit výrok rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2007, čj. 4 Ans 3/2006 – 123, www.nssoud.cz). Nemůže tedy dojít ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností.

V daném případě je zcela zřejmé, že při popisu skutku došlo ze strany správního orgánu prvního stupně k pochybení, které lze podřadit právě pod kategorii nesprávností zmíněných výše. Není pochyb o tom, že správní orgán nesprávně formuloval popis skutku ve výroku a v první části odůvodnění rozhodnutí tak, že „došlo k nárazu levým zpětným zrcátkem do levé ruky cyklisty“, ačkoliv je zřejmé, že v rámci dopravní nehody došlo k nárazu pravým zpětným zrcátkem do levé ruky cyklisty. Jednalo se tedy prokazatelně o chybu v psaní, zřejmou nesprávnost, přičemž bylo zcela na místě aplikovat ust. § 70 správního řádu. Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že skutečnost, že v daném případě došlo k nárazu pravým zrcátkem do levé ruky cyklisty vyplývá ze správního spisu (oznámení o přestupku, dokumentace z místa dopravní nehody, provedeného dokazování, ale také z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 2. 2011, byť toto rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno, z rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2012) a rovněž z úvah správního orgánu prvního stupně uvedených v odůvodnění předmětného rozhodnutí ze dne 5. 4. 2012. Je tedy zřejmé, že šlo o zjevnou písařskou chybu správního orgánu, ke které došlo neúmyslně, z pouhé nepozornosti oprávněné úřední osoby výměnou slova „pravý“ za slovo „levý“. Opravené údaje jsou v souladu s výše zmíněnou judikaturou Nejvyššího správního soudu dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. Nesprávnou formulací se správní orgán nedopustil takového pochybení, které by bylo způsobilé změnit obsah rozhodnutí ve věci samé. Jak správně uvádí žalovaný, podstatným obsahem rozhodnutí je především to, že se žalobkyně svým jednáním dopustila přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. i) bod 1 zákona o silničním provozu, když při předjíždění cyklisty s minimálním bočním odstupem cyklistu ohrozila, narazila do něj a způsobila dopravní nehodu, přičemž na místě dopravní nehody nezastavila a pokračovala v jízdě. Vydáním opravného rozhodnutí nedošlo k žádnému zásahu do právní sféry žalobkyně, jelikož povinnosti vyplývající pro žalobkyni z původního rozhodnutí zůstaly opravným rozhodnutím nezměněny.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podle názoru soudu v souladu s ust. § 77 zákona o přestupcích, když mimo jiné obsahuje též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. Soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že popis skutku je učiněn v rozporu provedenými důkazy, správní orgán totiž do výroku zcela v souladu s provedeným dokazováním uvedl, že při předjíždění došlo k nárazu zpětným zrcátkem do ruky cyklisty, přičemž k záměně pravé a levé strany došlo z pouhé nepozornosti, jak již soud uvedl výše. Tato chyba v psaní podle názoru soudu nemůže mít vliv na splnění požadavku jasnosti,

presnosti a srozumitelnosti výroku rozhodnutí, o jehož nutnosti obecně soud nemá pochyb. Dále soud uvádí, že v daném případě nelze správním orgánem prvního stupně nesprávně popsany skutek považovat za jednání jakkoli zaměnitelné s jednáním jiným. Při předjíždění vozidla cyklisty totiž v žádném případě nemůže dojít k situaci, kdy by došlo ke střetu levého zpětného zrcátka vozidla s levou rukou cyklisty. Z rozhodnutí tedy nemohla ze strany žalobkyně nastat pochybnost, za které konkrétní jednání byla postižena.

Soud uzavírá, že ačkoliv správní orgán prvního stupně pochybil, když nesprávně ve výroku a v prvním odstavci odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že došlo k nárazu levým zpětným zrcátkem do levé ruky cyklisty, namísto toho, aby uvedl, že došlo k nárazu pravým zpětným zrcátkem do levé ruky cyklisty, jedná se o vadu v psaní a počtech, kterou správně zhojil vydáním opravného rozhodnutí ve smyslu ust. § 70 správního řádu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s opravným rozhodnutím soud považuje za plně srozumitelné a přezkoumatelné. Námitku, že rozhodnutí je třeba zrušit podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud tedy neshledal důvodnou.

Soud se následně zabýval námitkou žalobkyně, že na ústním jednání byly správním orgánem prvního stupně provedeny pouze důkazy svědeckou výpovědí a výpovědí žalobkyně, ačkoli správní orgán měl provést veškeré jemu dostupné důkazy. Soud konstatuje, že dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je řízení o přestupku obecně vedeno zásadou ústnosti, která spočívá mimo jiné v tom, že správní orgány rozhodují v přestupkovém řízení pouze na základě důkazů, které byly před ním provedeny procesně řádným postupem. O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 2 správního řádu včas vyrozuměni. V daném případě není sporu o tom, že v průběhu ústního jednání byly provedeny důkazy svědeckými výpověďmi dvou svědků a výpovědí žalobkyně. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno, že přestupek žalobkyně je zadokumentován ve spisovém materiálu, zejména protokolem o nehodě v silničním provozu, plánkem nehody, fotodokumentací, lékařskou zprávou o zranění svědka Z. M. a svědeckými výpověďmi Z. M. a M. N.. Z této formulace však nelze dospět k závěru, že všechny tyto písemnosti obsažené ve správním spisu je možné považovat za důkaz. Podkladem pro vydání rozhodnutí nemusí být pouze důkazy, na základě kterých se určité skutečnosti ve správním řízení dokazují, ale podkladem může být (zjednodušeně řečeno) prakticky cokoli, co má určitou vypovídací hodnotu, může přispět ke zjištění stavu věci a bylo získáno v souladu se zákonem (srov. § 51 odst. 1 správního řádu). V případě protokolu o nehodě a plánu nehody jde o pouhé úřední záznamy sepsané Policií ČR nesplňující formální náležitosti listinného důkazu, které slouží správnímu orgánu jako podklady, tedy jako pouhá předběžná informace o věci. Za listinné důkazy je v daném případě možné z uvedeného výčtu považovat pouze pořízenou fotodokumentaci a lékařskou zprávu o zranění Z. M.

Podle ust. § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah. Soud nahlédnutím do správního spisu zjistil, že v protokolu o ústním jednání ze dne 21. 11. 2011 není výslovně uvedeno, že by v jeho průběhu byly kromě výsledků svědků a výpovědi žalobkyně jiné důkazy provedeny. Tím, že správní orgán prvního stupně neprovedl důkazy fotodokumentací a lékařskou zprávou v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu tak, že by listiny byly na ústním jednání správním orgánem přečteny, došlo nepochybně k vadě řízení před správním orgánem. Soud však tuto vadu nepovažuje za natolik intenzivní, aby tato mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Je totiž podle názoru soudu nutné přihlédnout k tomu, že tyto listiny se ve správním spisu nacházely již v okamžiku, kdy ve věci proběhlo ústní

jednání, v jehož závěru byla žalobkyni dána možnost se s kompletním obsahem správního spisu seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí. Pokud by byly uvedené listiny v souladu s citovaným ustanovením správního řádu přečteny, důkazní situace by se nijak nezměnila. V této souvislosti soud poukazuje rovněž na doktrínu. Ve druhém vydání publikace Správní řád – Komentář (JUDr. J.V., Ph.D., ..., Praha 2006; 2012) její autor uvádí: „*Ustanovení § 53 odst. 6 se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí..... Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení..... Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznámé z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“.* Obstát v této situaci nemůže ani argument žalobkyně, že postupem správního orgánu došlo k porušení ust. § 16 odst. 3 správního řádu. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyni byla pro ústní jednání správním orgánem prvního stupně řádně ustanovena tlumočnice se specializací na znakový jazyk. Soud je toho názoru, že povinnost vykonávat tlumočnickou činnost se vztahuje nejen na tlumočení hlasového projevu před správním orgánem, ale v případě nutnosti rovněž na tlumočení psaného textu. S přihlédnutím k tomu, že dle protokolu o ústním jednání žalobkyně svým podpisem potvrdila, že byla poučena o svých právech, vyjádřila souhlas s přepisem svědeckých výpovědí a své vlastní výpovědi, a stejně tak v závěru ústního jednání potvrdila, že byla v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí a byla vyzvána, aby se k nim vyjádřila, soud důvodně předpokládá, že byla žalobkyně tlumočnicí v případě, že jí sluchová vada bránila v porozumění psaného textu, s tímto textem seznámena, v opačném případě by totiž funkce tlumočnicka postrádala smysl. Žalobkyni tedy byla dána dostatečná možnost seznámit se s podklady rozhodnutí včetně důkazů fotodokumentací a lékařskou zprávou.

Pokud žalobkyně namítá, že správní orgán svoje rozhodnutí podložil spisem Policie ČR, tedy fakticky úředním záznamem, který nelze považovat za důkazní prostředek, soud konstatuje, že názor, že úřední záznam nemůže ve správním řízení sloužit jako důkaz, není mezi stranami rozporný. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však vyplývá, že spis Policie ČR sloužil v řízení pouze jako podklad pro další řízení, nikoli jako důkaz sám o sobě; jako důkazní prostředky v řízení sloužily především svědecké výpovědi a na místě dopravní nehody Policií ČR pořízená fotodokumentace. Ze správního spisu skutečně nevyplývá, že by v průběhu řízení byly provedeny svědecké výpovědi policistů, soudu však stejně jako žalovanému není zřejmé, jaký přínos pro zjištění skutkového stavu věci by tyto svědecké výpovědi měly mít, když tito policisté nebyli dopravní nehodě přítomni. Jejich výslech tak soud stejně jako žalovaný považuje za naprosto nadbytečný.

K námitce porušení zásady materiální pravdy soud uvádí, že podle ust. § 3 správního řádu je třeba ve správním řízení postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2. Ve správním řízení platí tzv. zásada vyšetřovací, kdy podle ust. § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Rovněž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2007, č.j. 8 As 10/2006-48, www.nssoud.cz „*provádění důkazů v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení.*“ Soud konstatuje, že v daném případě správní orgány ve správním řízení shromáždily dostatečné množství důkazních prostředků, mezi nimiž nebyly shledány žádné rozpory, na

základě nichž bylo prokazatelně zjištěno, že žalobkyně se dopustila jednání, kterým naplnila skutkovou podstatu výše uvedených přestupků. Námitku žalobkyně, že správní orgán se spokojil s minimem podkladů, tak soud neshledává důvodnou. Žalobkyně ostatně ani v průběhu řízení (s výjimkou výslechu policistů, k čemuž se soud vyjádřil výše) nevznesla žádné návrhy na provedení dokazování, na základě něhož by byl zjištěný skutkový stav zpochybněn.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, v níž žalobkyně zpochybňuje zákonnost postupu žalovaného, který napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5.4.2012, nepotvrdil ho však ve znění opravného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že opravné rozhodnutí ze dne 26.4.2012 bylo napadeno odvoláním, přičemž v době rozhodování žalovaného o odvolání proti rozhodnutí ve věci nebylo dosud rozhodnuto, opravné rozhodnutí tedy nebylo v době vydání rozhodnutí č. 1 pravomocné, nelze žalovanému přičítat k tíži, že ve výroku rozhodnutí č. 1 opravné rozhodnutí nezohlednil.

Pokud se jedná o námitky žalobkyně směřující proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno opravné rozhodnutí ze dne 26.4.2012, soud odkazuje na pasáž uvedenou výše, v níž se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Soud zde dostatečně objasnil, z jakých důvodů opravenou chybu nelze považovat za chybu, která by měla za následek změnu obsahu rozhodnutí, a že správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem, když zjevnou chybu v psaní opravil postupem podle ust. § 70 správního řádu.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy rozhodl tak, že žalobu žalobkyně jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. dubna 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.

Za správnost vyhotovení:

samosoudkyně